

han have faaet det gennemført. Jeg kan heller ikke se, at det har saa stor økonomisk Betydning for Staten, om de menige Soldater faa fri Rejse, naar de ved enkelte Lejligheder, ved Højtiderne eller ved en nær paarørendes Dødsfald faa Orlov til at rejse hjem. Det vilde være et af de smaa Skridt, og hvis den højtærede Minister vilde gennemføre det, vilde sikkert ingen øve Kritik mod ham derfor, og der har jo været øvet en stærk Kritik mod den højtærede Minister.

Jeg vil dernæst give min Tilslutning til det ærede Medlem fra Assens (Berntsen), der i Gaar omtalte det uheldige i, at de private Baner skulle betale saa store Beløb for at løbe ind paa Statsbanens Territorium. Fjerritslevbanen betaler 5,000 Kr. aarlig for at køre ind paa Statsbanen. De private Baner tilføre jo Statsbanerne store Indtægter, og jeg synes derfor, at de nok kunne fritages for saa store Udgifter eller helt fritages for dem.

Alle disse Ting, som jeg har nævnt, ere kun Smaaspørgsmaal; men det er jo anerkendt baade fra Regeringens og fra flere Sider, at i Mangel af de store Skridt kunne vi nøjes med de smaa, og hvis disse smaa Spørgsmaal kunne faa Lov at nyde Fremme, mener jeg, det vilde have Betydning i mere end een Henseende. Det vilde for det første have økonomisk Betydning, men dernæst ogsaa ligefrem en opdragende Betydning. Hvis man fulgte min Henstilling med Hensyn til Strandkontrollørerne og Plantørerne, vilde man bidrage til at tage den Misbilligelse væk, der findes over for Statsforetagender. Det er jo saaledes, at Befolkningen her i Landet altid betragter Statsforetagender som alt for kostbare, og derfor vilde jeg gerne henstille til det eventuelle Udvalg og de enkelte Ministre at tage ogsaa disse smaa Spørgsmaal under Overvejelse og se at faa en Ændring tilvejebragt.

S. Bojesen: Naar jeg har begæret Ordet igen under Finanslovens 1ste Behandling, er Grunden ganske naturlig den, at jeg synes, at jeg ikke kan undlade at give en lille Duplik paa de Udtalelser, den ærede Marineminister fremkom med over for mit første Indlæg med Hensyn til Marinens Budget paa §§ 23 og 26. Det forekom mig, at den højtærede Ministers Form for Svaret ligner ikke saa ganske lidt den Form, vi kende ogsaa fra Søværnslovens Behandling i Fjor, og som jeg omtrentlig kan betegne derved, at man dels undlader at tale om nogle Ting, dels misforstaar

nogle (Modsigelse fra *Marineministeren*) . . . ja, det skal jeg nok paavise — og saa maaske ogsaa forsigtig navigere uden om enkelte Ting. Naar den højtærede Minister atter i Aar har sagt, at jeg var fremkommen med en Insinuation, tror jeg ikke, at den højtærede Minister har Ret deri. Jeg ved ikke af, at jeg er kommen med Insinuationer, og i hvert Tilfælde kan jeg svare derpaa med at sige, at den højtærede Minister i sin Replik kun sagde den halve Sandhed i adskillige Spørgsmaal. Jeg mener dermed, at jeg skal se at komplettere med den anden Halvdel. Jeg skal gaa frem i kronologisk Orden, saa er det lettest at følge med, og jeg tager altsaa den højtærede Ministers Foredrag for mig. Jeg skal gøre det saa kort som muligt. For det første nu med Hensyn til Budgetformen sagde den højtærede Minister, at der mener jo det ærede Medlem, at det er uhensigtsmæssigt at faa Formen forandret. Det har jeg aldeles ikke sagt. (*Marineministeren* [Ravn]: Det indrømmer jeg!) Godt, det var altsaa kun en lille Misforstaaelse. Det næste Spørgsmaal, jeg vilde berøre, er, hvad den højtærede Minister sagde med Hensyn til mine Bemærkninger om Lønningerne. Der sagde den højtærede Minister: „Det kan jo være kedeligt nok, naar man ikke kender nærmere til det“. Det indrømmer jeg, at det kan være kedeligt, men saa meget tror jeg nok, jeg kender til det, at jeg tør sige, det er en meget vidtløftig Maade at opføre Lønninger paa, og jeg tror at kunne henstille til den højtærede Minister, om Regnskabets Ordning ikke kunde blive saaledes, at man f. Eks. fik det hele sat op paa en Tabel; saa blev Oversigten meget lettere, og saa slap man for mange af de Oplysninger, som man dog ikke kan hitte Rede i paa Budgettet. Naar den højtærede Minister mente, at man vistnok kun i „en fjern Fremtid kunde faa en ny Lønningslov“, saa kan det jo maaske være rigtigt, men jeg havde tænkt mig en anden Mulighed, nemlig at samle de nuværende Love i én Lønningslov uden at gøre Forandringer i Lønningerne. Altsaa det var kun en Eventualitet, en Henstilling. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Søtransportvæsenet, hvor jeg havde talt om en Udgift paa 12,000 Kr., ved jeg ikke, hvorfor den ærede Minister kom ind paa at tale om, at jeg havde glemt Beløbene 13,000 og 21,000 Kr. Thi dem har jeg aldeles ikke talt om. Jeg skal oplyse, hvorledes det gik til. Den højtærede Minister har nemlig overset, at jeg henviste til Statsregnskabet for 1895—96;